

Biddende Vrouw.

Baronesse J. v. Lijnden—de Clercq.

BIDDENDE VROUW.

ONDER alles, wat zich in onzen tijd als kunst aanmeldt is veel, dat we onmogelijk kunnen waardeeren. Het schijnt, dat onze schilders aangestast zijn door de rusteloosheid van het leven; in grillige lijnen en in een hevige uitbarsting van kleuren trachten ze de ontroering vast te leggen, die ze ondergaan, zonder ze te begrijpen, zonder onder die ontroering de rust te vinden, die toch te vinden is voor ieder, die er met al zijn krachten naar zoekt.

Het doet goed, bij al de onrust, die toch ook op ons haar invloed gelden doet, eens lang en aandachtig te kijken naar de biddende vrouw van Baronesse J. van Lijnden—de Clercq. Hier is rust; hier komt het gejaagde leven eens even tot stilstand; hier worden we gedwongen (en hoe gaarne laten we ons dwingen) ons in stilte te bezinnen op *ons* leven, op *onzen* snellen gang, die ons geen tijd meer laat, klaar te komen met onszelf.

Ja, hier is de rust.

Niet dat het leven deze vrouw niet fel heeft aangegrepen. Zij weet, wat lijden is. Zij weet, hoe moeilijk het is, te *leven*. Zij heeft tranen gekend en zuchten, zij heeft ook haar slapeloze nachten gehad.

En nóg is er het lijden, nóg is er in haar ziel de smart, die nederbuigt, die bijna niet te dragen is.

Deze vrouw heeft geworsteld en ze doet het nog. Ze heeft maar niet zoo willoos het lijden over zich heen laten gaan; ze heeft er mee *gevochten*, ze wilde er mee klaar komen, ze wilde de *rust*, die óók onder het lijden kan wegschuielen. Zij weet, wat *bidden* is.

Bidden is voor haar een *worsteling*. En bidden is voor haar ook een *wachten*.

Ze ziet uit naar hulp en ze weet, dat die hulp haar toch niet steeds *dadelijk* zal geschonken worden. Ze vraagt om verlossing van lijden, maar dat lijden is nu nog een werkelijkheid en *blijft* haar drukken en pijnen.

Zij *aanvaardt* het lijden. Zij doet niet, of het er niet is, ze leeft er niet overheen, zooals zoovelen, die de onrust van het leven te baat nemen, om daarmee al hun zorg en hun verdriet voor zichzelf te verbergen.

Zij *aanvaardt* het lijden, omdat het er is en ze wil er mee klaar komen. Zij *aanvaardt* het lijden als noodzakelijk, maar heel haar hart hunkert naar verlossing. En dus bidt ze. Dus heeft ze smeekende handen en smeekende oogen, oogen, die de smart van het lijden uitstralen, maar ook oogen, die ons zeggen, dat ze *wéét*, waar hulp en troost is te vinden.

Zoo is daar rust in de pijn van het leven.

Het ware te wenschen, dat wij allen die rust kenden. Het leven wordt juist zoo onrustig, omdat het lijden ons geen rust laat. We voelen ons in onze smart eenzaam en verlaten. We zoeken naar een trooster, naar een, die de storm kan doen bedaren, naar een, die het lijden kan wegnemen, naar een, die het zware kruis ons kan helpen dragen.

En wanneer we dien trooster niet gevonden hebben, is daar geen rust. Dan moeten we rusteloos voort, dan is er wel de smart, maar niet het stille vertrouwen.

Als we dien trooster gevonden hebben, dan wordt alles anders. Dan is het lijden er wel, maar *Hij* is er ook, die de zwaarte en den duur van het lijden heeft vastgesteld en die het ons oplegde, omdat Hij het voor ons noodig oordeelde.

Dan is er ook het stille vertrouwen, dat Hij van ons lijden *wéét*, het ons helpt dragen en dat Hij onze klachten hoort, onze tranen ziet, onze smeekende handen opmerkt.

Dan komt er de rust in ons leven. Dan vinden we den moed, om staan te blijven en laten we ons niet rusteloos voortjagen, als een verdord blad door den herfstwind.

Het is daarom goed, naar deze biddende vrouw te zien. Worden we niet afgunstig op haar, die tóch de rust kent in het lijden, op haar, die tóch in stil geloofsvertrouwen omhoog kan blikken?

Daar hapert bij ons gewoonlijk zooveel aan. Wij hebben God niet. Wij spreken wel over Hem en hooren wel over Hem, maar Hemzelf missen wij. Wij hebben geen contact met Hem, staan niet met Hem in levensgemeenschap. En daarom bidden we ook niet, al nemen we ook de gebedshouding aan.

Rust onder alle onrust, vastheid bij alles wat wankelt, sterkte in lijden, vinden we eerst dan, als we waarlijk *Hem* hebben gevonden, als we vast en zeker van Hem zijn, als wij Hem hebben tot ons eeuwig goed.

Wij kunnen niet rusten en we mogen niet rusten, voor onze ziel rust heeft gevonden in Hem. Dan zijn er de biddende handen, dan is er geloofsvertrouwen, dan komen we met het lijden klaar.

En dan zijn we ook eigenlijk eerst met de *kunst* klaar gekomen. We weten er weer raad mee en laten ons niet lokken op allerlei vreemde wegen. Wij voelen de rust onder het snelle beweeg van het tegenwoordige leven en we vragen om stilstand bij het voortijlen. K.